

Прощавай, Афганістан

Ярмолинецька централізована бібліотечна система
Бібліотека-філіал с. Шарівка

«Прощавай, Афганістан»

(збірка біографічних матеріалів про воїнів-афганців, уродженців с. Шарівка)

Ярмолинці, 2011

ББК: 63.3 (4УКР-4ХМЕ)

П 84

Прощавай, Афганістан: збірка біографічних матеріалів про воїнів-афганців, уродженців с. Шарівка / укладач Мельник М. Т., зав. б/ф с. Шарівка. – Ярмолинці, 2011. – 14 с.: фото.

Це видання містить біографічні дані про воїнів-афганців, уродженців с. Шарівка, їхні спогади про участь в бойових діях на території Демократичної Республіки Афганістан. Розраховано на широкий загал читачів.

Укладач: Мельник М. Т.

Комп'ютерний дизайн та набір: Посвистак А. Б.

Відповідальна за випуск: Гриб М. А.

Гуцалюк Віктор Михайлович

Народився 17 вересня 1953 року в сім'ї робітників Михайла Михайловича та Олександри Оксентіївни в с. Шарівка.

В 1960 році пішов у перший клас Шарівської середньої школи, яку закінчив у 1970 році. 12 листопада 1971 року призався в ряди

Батьки Віктора Михайловича

Строкова служба в м. Севастополі

Радянської армії. Служив в м. Севастополі протилодочному крейсері «Москва». 22 листопада 1974 року звільнився з рядів РА і повернувся в рідне село.

Трудова діяльність розпочалася різноробочим в

ПМК-223. Будував житлові будинки, школу в рідному селі. Але весь час думав про військову службу. І в 1979 році закінчив школу прапорщиків у м. Севастополі і був розприділений на Червонопрапорний Чорноморський флот і служив в м. Вологда Російської Федерації.

З часом з Вологди перевівся в

Під час навчання в школі прапорщиків

Хмельницьке артилерійське училище. А в 1986 році прийшла рознарядка на проходження служби в Демократичній Республіці Афганістан. Тут виконував обов'язки старшини артилерійської батареї. Приймав участь в бойових діях.

*Служба в Афганістані
1980 р.*

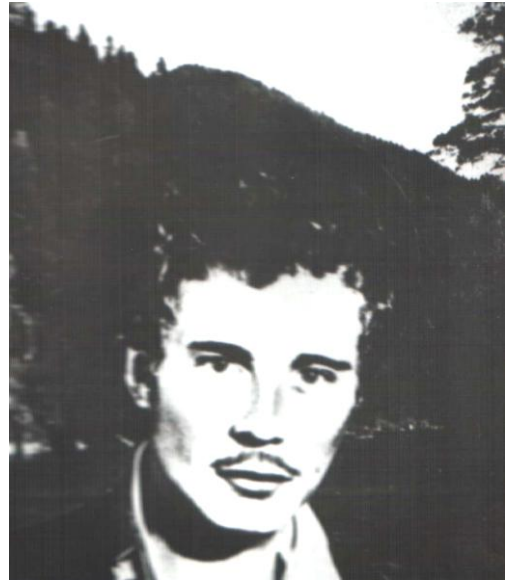
Нагороджений Грамотою Верховної Ради СРСР, Наказом Президії Верховної Ради СРСР нагороджений медаллю «За бойові заслуги» від 20 червня 1988 року, медаллю «Воїну-інтернаціоналісту від вдячного афганського народу».

Після повернення з Афганістану до 2010 року працював охоронцем в різних установах м. Хмельницького.

В даний час пенсіонер.

Бачинський Микола Миколайович

Народився 4 січня 1963 року в с. Шарівка Ярмолинецького району Хмельницької області в сім'ї Миколи Людвиковича та Марії Олексіївни. Ріс слухняним і допитливим хлопчиком. В 1970 році пішов в 1-й клас Шарівської середньої школи. Був жовтенятком, піонером, комсомольцем. Вчився непогано, улюбленими предметами були література, зоологія, фізкультура, любив трудитися на пришкільній дослідній ділянці, доглядав за шкільною кролефермою, грав в шкільному духовому оркестрі. Завжди був добрим помічником своїм батькам. Мати працювала дояркою, а батько їздовим в радгоспі «Шарівка». Коли батьки трудилися на роботі, Миколка порався по домашньому господарству: доглядав домашню птицю – курчата, каченята, гусенята. Пас корову.

В 1980 році закінчив Шарівську середню школу, мріяв поступити в сільськогосподарський інститут і стати зоотехніком.

В 1981 році 1 квітня Миколу призвали до лав Радянської армії і служив у складі обмеженого контингенту радянських військ в Афганістані. Та не судилась доля повернутися йому на рідну землю.

Перед частиною, в якій служив Коля було поставлено завдання – захопити Зелену афганську долину. Він першим на своєму БТРі ввірвався туди, перекривши дорогу душманам. Побачивши, що в бензовозі горить його товариш – земляк родом з Вербки-Мурованої Лужняк Микола, Бачинський Коля встиг витягти документи, які засвідчували загибель земляка. Душмани труїли наших воїнів газами. В такому становищі й опинився Микола. Виконуючи бойове завдання він важко захворів і 22 січня 1983 року перестало битися його серце. 28 січня його тіло було доставлено до рідного дому. Похований на сільському кладовищі.

Життя Колі було не довгим – всього 20 років та 19 днів. Пройде ще один десяток років, і так, як у пам'яті наших батьків, так і в нашій залишиться той чорний день похорону Миколи – високого, спортивного, кучерявого блондина, якого хоронили усім селом з конвоєм почесної варти солдатів.

Щороку, 15 лютого, воїни-інтернаціоналісти відвідують його могилу, покладають вінки до його пам'ятника.

Одну з вулиць, на якій він проживав, названо його ім'ям – вулиця Миколи Бачинського.

Он жить любил и в дружбу верил свято.

И верю проникся с юных лет

Что ничего, чем ратный долг солдата

Ни выше, ни священней в мире нет.

Гуцалюк Анатолій Євгенович

(сповідь афганця)

Яким же безтурботним та барвистим є життя, якщо жити в мирі та злагоді. Та так вже судилося у моєму житті, що довелось мені воювати на війні молодим, сповненим надій хлопцем, у якого, як виявилось, ще зовсім не було відчуття безпеки на самозбереження.

Народився в мальовничому селі Шарівка на Ярмолинеччині 20 липня 1964 року в сім'ї Гуцалюка Євгена Степановича та Катерини Миколаївни. Я

був наймолодшим у нашій родині. Були в мене три брати: Володимир, Степан, Микола і сестра Раїса. Володимир і Микола повмирали молодими.

В 1971 році мама мене повела в перший клас Шарівської середньої школи, був жовтенятком, піонером і комсомольцем. Любив уроки фізкультури, ручної праці, автосправи. В 1981 році я закінчив школу, а 20 вересня 1982

року був призваний до лав Радянської армії. І тут мені доля «подарувала» свій сюрприз. Направивши мене в карантинну зону Узбекистану, полігон «Термез». Там я потрапив в полк 61436, в третю танкову роту, був

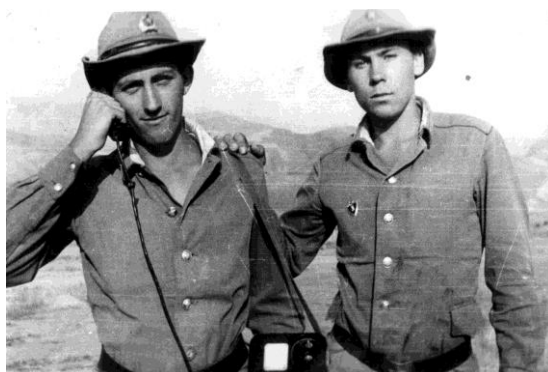
*Афганістан
10. 03. 1983 р.*

*Афганістан. 20. 12. 1983 р.
Біля пам'ятника загиблим
радянським воїнам*

водієм БТР. Здавалось мені все, що я подорослішав, змужнів, адже я уже солдат. Такі відчуття вирували в моїй голові недовго.

9 жовтня 1982 року для проходження служби я потрапив в Демократичну Республіку Афганістан, місто Файзабад. А далі була дорога в гори за 100 км. від полку, на точку Кишим. Жили ми в землянках, які самі ж виривали, харчувались дуже погано. Ночі в Афганістані були холоднющими, проте в день ми не знали, куди сховатись від виснажливої спеки.

Анатолій з бойовим товаришем

Служба моя полягала в знищенні бандитських угруповань в горах, охороні колон, що перевозили харчі, зброю, інших солдатів. Разом з саперами розмінював дороги, неодноразово проводив спільні операції з місцевим урядом у наборі та проведенні навчань афганців для служби в афганській армії та й загалом робив все, щоб зберегти своє життя та життя своїх товаришів.

Під час однієї з бойових операцій БТР, водієм якого я тоді був, підірвало, в результаті чого я отримав поранення ноги. Цей клятий осколок і досі добрячим бодем дає про себе знати.

Бойова точка була ніби й невеликих розмірів, сягала 600-800 м², але піддавалась частим обстрілам. Операції проходили не завжди вдало. Було таке, що пару хвилин назад сидів з улюбленим товаришем, який тобі у відповідь

жартував, посміхався, а тепер стоїш над його простріленими грудьми і просто від внутрішнього шоку не розумієш, хочеться тобі кричати чи плакати. А скільки їх таких було... Скільки бойових товаришів залишилось там назавжди.

Я один з тих радянських солдатів, які були учасниками тієї, як зараз говорять, «безглуздої» війни. Проте кожна війна має свої особливості і війна в Афганістані не була схожа ні на одну іншу. У цієї війни була своя тактика, свої прийоми, свої

*Афганістан. 1983 р.
Бойові побратими*

способи. Не було чітко вираженого фронту та тилу, не існувало ні кордонів, ні правил. Ніколи не було ясно хто і де противник. Здавалось, що його не має ніде і що він є повсюду.

Додому я повернувся 6 лютого 1985 року, як записано у моєму військовому квитку «уволен в запас».

В 1985 році мені було вручено медаль «За бойові заслуги», «Воїну-інтернаціоналісту від вдячного афганського народу», а також був нагороджений ювілейними медалями та грамотами. Того ж року мене було представлено до нагородження медаллю «За відвагу», яку я особисто так і не отримав, усі документи пов'язані з ними і досі знаходяться в архівах.

Війна в Афганістані для радянських солдатів виявилася довготривалою та виснажливою, але кожному із нас дістався

«свій» шматочок. У кожного з нас був «Свій» час, «Свій» бій, «Своя» висота, «Своя» печера, та «Свої» бойові товариші.

Багато людей зараз говорять, що та війна була «не наша», але як пояснити матері, дружині, дітям, що їх близька людина, яка плечем прикривала товариша, яка стала невільником чужих амбіцій та бажань, в силу нових політичних поглядів, більше не герой?!

А скільки їх по світу, «Героїв»? який обов'язок ми платили, кому і за що, і за кого? Що загубили ми у тих горах і якої слави шукали?

Сторожук Іван Іванович

Народився 20 липня 1964 року в сім'ї робітників Івана Васильовича та Лідії Тодохівни. Батько працював все своє життя електрозварювальником, а мати свинаркою в радгоспі «Шарівка». Має сестру Людмилу та брата Андрія.

В 1971 році пішов в перший клас Шарівської середньої школи, яку закінчив в 1981 році. Не довелось моїй мамі бути на моєму шкільному випускному вечері, тому що молодою померла. В школі любив уроки механізації, ручної праці, фізкультури і історії. Після школи пішов працювати в радгосп водієм, був підмінним трактористом.

20 вересня 1982 року призвався в ряди Радянської армії і зразу ж потрапив в карантину зону Узбекистану, де «готували» солдатів до війни в Афганістані. 20 грудня нас доставили на місце в м. Газні, п/п 39676. Мене призначили водієм БТР. Куди везли нас і чого ніхто не знав. До тями прийшли вже на місці. 7 березня 1984 року перевели в іншу частину в м. Кабулі.

*Служба в Афганістані
1983 р.*

*Бойові побратими.
І. Сторожук та
А. Гуцалюк*

Приймав участь у бойових операціях по 17 грудня 1984 року. Звідти звільнився в запас і повернувся до рідного дому.

Мені, як воїну-інтернаціоналісту дирекція радгоспу «Шарівка» надала добротний новозбудований будинок, в якому

проживаю зі своєю сім'ї – дружиною Людмилою Василівною та сином Ігорем.

Нагороджений Грамотою від Генерального секретаря ЦК КПРС Горбачова М. С. медаллю «Воїну-інтернаціоналісту від вдячного афганського народу», ювілейними медалями.

В даний час працюю різноробочим в радгоспі «Шарівка».

Іван Сторожук з дружиною Людмилою Василівною

Дудко Віктор Григорович

Народився 12 березня 1964 року в селі Правдівка Ярмолинецького району, де проживали батьки – Григорій Михайлович та Марія Пилипівна. Згодом сім'я переїхала в сусіднє село Шарівка, де мати працювала бухгалтером в конторі колгоспу «Шарівка», а батько різноробочим.

В 1971 році пішов в перший клас Шарівської середньої школи, яку закінчив в 1981 році.

Навчався гарно. Любив уроки з біології, хімії, географії, с/г машин.

Після школи навчався в ДТСААФ на водія.

13 жовтня 1982 року призався в ряди Радянської армії. Потрапив в Узбекистан в м. Ташкент в учбову частину. Звідти направили в Афганістан в м. Кабул. Ніхто не знав, чого туди потрапили, а виконували всі наказ МО по виконанню інтернаціонального обов'язку.

Був на обслуговуванні ескадрилії літаків-розвідників.

Демобілізувався 27 жовтня 1984 р. і повернувся в рідне село.

5 місяців працював підмінним водієм в радгоспі «Шарівка», а потім вступив до Кам'янець-Подільського с/г інституту на факультет ветеринарії, здобувши

*Віктор з бойовим товаришем
21. 08. 1983 р.*

професію ветеринарного лікаря і в 1992 році був призначений головним ветеринарним лікарем радгоспу «Шарівка».

Віктор Григорович нагороджений медаллю «Воїну-інтернаціоналісту від вдячного афганського народу», ювілейними медалями, Грамотою Президента СРСР М. Горбачова.

В даний час проживає з дружиною Наталією Феодосіївною та сином Віталієм.

*Служба в ДРА
м. Баграм
20. 06. 1984 р.*

ЗМІСТ

Гуцалюк Віктор Михайлович	3
Бачинський Микола Миколайович	5
Гуцалюк Анатолій Євгенович.....	7
Сторожук Іван Іванович	11
Дудко Віктор Григорович	13